

Sense equitat
no pot existir
un sistema
educatiu que
es defineixi de
qualitat
o d'excel·lència

Lomce sí, Lomce no, aquesta és la qüestió

Els futurs governs de Catalunya i l'Estat determinaran el dia a dia de l'educació

● Com en molts altres aspectes, aquest 2016 es presenta com un any d'incerteses, interrogants i, fins i tot, preveient una certa inestabilitat en el nostre sistema educatiu. Hem acabat el 2015 sense saber ben bé quin serà el full de ruta polític, econòmic i social que a Catalunya, però també a l'Estat espanyol, acabarà imposant-se i que determinarà les condicions que afectaran el dia a dia de l'educació.

Segons com es resolguin els dubtes governamentals a Espanya i a Catalunya, la Lomce continuarà pressionant el nostre sistema educatiu i posant en perill el model d'escola catalana o, per contra, quedarà en suspens o, fins i tot, podrà ser derogada. El que sí que sabem és que el suport en què descansava aquesta llei, de manera quasi unilateral sostinguda per una majoria absoluta, ara ja no existeix. Això obre, per a Catalunya, la possibilitat de consolidar aquells aspectes que estaven en perill del nostre sistema per l'existència d'aquesta llei (el model d'immersió, el control sobre la prescripció i l'avaluació curricular,

ENRIC ROCA CASAS

Director d'Edu21 i professor d'educació a la Universitat Autònoma de Barcelona

la garantia de les trajectòries escolars inclusives, el respecte i la promoció de l'autonomia de centres, el model propi de formació professional, etcètera).

Però, a més, en un marc d'indefinició i d'incertesa estatals, si el Parlament de Catalunya finalment arrenca (a principis d'any o al març) des d'una agenda que vulgui transitar envers un estat propi, les possibilitats que tenim per bastir –per primer cop– un model educatiu singular ens permetran dissenyar un sistema que s'emmiralli en els més avançats del món, corregint el biaix homogeneïtzador i reglamentista de l'actual, tot encarant-se a una renovació profunda de la formació del professorat, del finançament del Servei Públic d'Educació, de l'organització i funcionament dels centres, de les direccions, del currículum, de l'avaluació, etcètera. Aspectes, tots ells, que ens perme-

tin flexibilitzar horaris, espais, matèries, models d'agrupaments d'alumnes, d'estils docents, etcètera i que, en definitiva, retornin a l'escola catalana el seu tradicional paper de renovació pedagògica.

La recerca i la innovació educativa resulten consubstancials en la millora de la qualitat de l'educació. La nostra societat ha de ser conscient que invertir en educació és una prioritat per garantir el benestar dels nostres conciutadans, els del present i els del futur. Tanmateix, les millores es produiran quan, al costat de la cerca de la màxima qualitat, els poders públics garanteixin una atenció prioritària als centres i als entorns més desafavorits. Sense equitat no pot existir un sistema educatiu que es defineixi de qualitat o d'excel·lència.

Desitjaríem, doncs, per a aquest 2016 que l'educació esdevingués una de les prioritats de la nova agenda política, social i econòmica del país. Que treballéssim per un pacte d'estabilitat educativa que ens garantis –per uns quants anys– un sistema força obert per incloure la pluralitat d'opcions ideològiques, però també prou estable per garantir l'arquitectura legal, administrativa i econòmica que protegeixi i esperoni, sense pors, la innovació educativa al temps que vagi disminuint les desigualtats injustes del sistema.